

Manuel R. Cuevillas

Chàng chăn cừu và người ngoài hành tinh

Dịch giả: Phương Hoài

Con tàu vũ trụ xuyên qua lớp mây và bắt đầu vẽ những vòng tròn phía trên các vách đá trần trụi để chuẩn bị hạ cánh.

Phi công Ikles có một nhiệm vụ cụ thể: thu thập thông tin về sự phát triển trí tuệ của con người và chuyển cho căn cứ của mình trên hành tinh Uplon.

Để làm điều này, theo hướng dẫn, anh ta phải tiếp xúc với hai người ở hai thái cực của xã hội loài người: chàng chăn cừu Martin Romero sống gần thành phố Soria của Tây Ban Nha, trên bình nguyên nơi có con sông Duero chảy, và Germain Ruff, một nhà tài chính lừng danh thế giới, người sở hữu nhiều nhà máy và tập đoàn, chủ tịch một công ty khổng lồ và là cổ đông chính của nhiều ngân hàng.

Ikles nhanh chóng xác định được vị trí bãi chăn cừu của Martin. Còn chàng chăn cừu đã theo dõi chuyển động của chiếc đĩa bay được hơn mười phút.

Những con cừu hoảng sợ tùm lại xung quanh Martin, chó thì sủa dữ dội.

- Im lặng Sultan, đó là chuyện vặt - Martin vỗ về chú chó.

Con tàu nhẹ nhàng tiếp đất. Ikles nhìn thấy Martin. Chiếc áo choàng rách vất

vai, chàng chần cừ ngồi trước căn lều nghèo nàn của mình thổi ngọn lửa đã sắp tàn.

Người ngoài hành tinh ngạc nhiên vì sự bình thản của chàng chần cừ, anh ta chờ đợi sự sợ hãi hay khâm phục, nhưng Martin chỉ bình thản giữ con Sultan đang sửa ỉnh ỏi.

- Xin chào buổi chiều - Ikles chào chàng chần cừ.

- Xin chào buổi chiều - Martin đáp lời - Hãy ngồi gần ngọn lửa, không nóng nữa đâu.

Người phi công sững sờ làm theo lời khuyên của anh ta. “Có lẽ anh ta là một thằng ngốc”, Ikles nghĩ thầm và hỏi to:

- Anh có biết tôi từ đâu tới không?

- Tôi nghĩ rằng anh từ xa tới - chàng chần cừ đáp.

- Anh có nhìn thấy ngôi sao kia không? Vậy mà tôi đến từ ngôi sao còn xa hơn thế nữa.

Martin xoa chiếc cằm không cạo và trả lời vị khách:

- Tôi vẫn luôn nghĩ rằng trên cao kia có người.

- Do đâu mà anh nghĩ như vậy?

- Dân chần cừ có nhiều thời gian rỗi, có thể nghĩ bao nhiêu tùy thích. - Và anh có hay suy nghĩ không? - Ikles hỏi giọng châm biếm không che đậy.

- Thỉnh thoảng. Thời gian trôi chậm và cần phải dùng nó để làm điều gì đó...

- Anh có thể kể cho tôi nghe anh nghĩ về điều gì?

- Tại sao lại không? Tôi nghĩ ra các trò chơi khác nhau.

Và anh ta xếp những viên đá thành hình vuông trên mặt đất, sau đó chia thành hai hình tam giác vuông bằng nhau. Ikles tò mò theo dõi động tác của anh ta. Khi nhìn thấy Martin chia những góc vuông bằng đường chéo, anh phi công nhướn mày vì ngạc nhiên: chàng chần cừ đã chứng minh định lý mà người Trái đất gọi là định lý Pythagore!

Cuối cùng Martin cũng ngẩng lên nhìn Ikles, mỉm cười và nói:

- Thật thú vị phải không, chập hai hình vuông và được một hình vuông to hơn.

Và anh ta chỉ vào hình vuông được tạo nên bởi cạnh huyền của tam giác.

- Anh đã học hình học chưa? - Ikles hỏi.

Martin lại xoa cằm.

- Hình học ư? Đó là gì vậy? Tôi chưa nghe đến nó bao giờ. Tôi đã từng được đi học lúc còn bé tí, tôi biết đọc, biết viết và biết làm tính đôi chút.

Ikles không tin ở mắt mình: kẻ thất học thông thái này đã tự mình, không cần ai giúp đỡ, chứng minh được định lý đã làm lưu danh tên tuổi nhà bác học chứng minh được nó!

Người chần cừ đưa cho anh phi công một mẫu bánh mì và phô mai. Ikles nhận lấy và hỏi:

- Anh còn có những trò chơi giải trí nào nữa trong lúc cô đơn?

Martin lại xếp những viên đá, nhưng bây giờ cách rất xa nhau. Anh ta, theo cách của mình, đã diễn giải rất thông minh bản chất của thuyết tương đối và kết luận:

- Chiều dài, chiều rộng và chiều cao, đó chưa phải là tất cả. Vẫn còn có một chiều nữa, mà có thể là còn nhiều chiều khác nữa...

Ikles sửng sốt.

- Anh đã khi nào nghe nói tới Einstein chưa?

- Chưa nghe tới, thưa ngài. Mà ông ta là ai?

Người phi công không còn mấy may nghi ngờ: con người Trái đất này với những hiểu biết bản năng về toán học cao cấp đúng là một thiên tài.

Giọng nói của người chần cừ lôi anh ra khỏi trạng thái trầm ngâm:

- Ngài lần đầu tiên xuống đây?

- Với tôi là lần đầu tiên nhưng những người khác đã xuống đây từ trước.

- Vậy tại sao chúng tôi không nhìn thấy họ?

- Họ đến Trái đất từ hơn 30 triệu năm trước, và dấu vết họ để lại vẫn còn cho đến ngày nay. Trên núi trọc ở Andes, ở biên giới giữa Peru và Bolivia, họ đã xây dựng những công trình vĩ đại. Ở châu thổ sông Nazca vẫn còn một sân bay vũ trụ khổng lồ, nơi những con tàu của họ cất cánh và hạ cánh. Những sinh vật đó, tổ tiên của tôi, đã xây dựng một thành phố chỉ có thể đến được đó bằng cây cầu làm từ ánh sáng bắc qua một khe núi sâu, chính xác hơn là bằng thứ vật chất đã bị ion hóa, xuất hiện theo mong muốn của họ.

Cuối cùng bọn họ đã quay trở về hành tinh Uplon của chúng tôi sau khi đã để lại trên Trái đất vô số những dấu vết về sự có mặt của mình. Cát bị nung chảy có thể thấy ở một số nơi trên sa mạc Gobi của các bạn, là bằng chứng về những vụ nổ hạt nhân của họ. Đến ngày nay vẫn còn các dấu vết của lịch, bản đồ địa lý, dụng cụ đo đạc mà họ đã sử dụng, và các bạn vẫn chưa đoán được chúng có nguồn gốc từ đâu.

- Vậy các ngài đến chỗ chúng tôi để làm gì? - Martin hỏi.

- Làm quen, tìm hiểu về các bạn. Tôi còn cần phải đến gặp một người Trái đất nữa, Germain Ruff.

Germain Ruff, Germain Ruff - Người chăn cừu nhăn trán. Anh ta thấy cái tên quen quen... và chợt nhớ ra:

- Tôi biết. Tôi đã đọc về ông ta trong báo. Một con người quan trọng.

- Thông minh chứ?

- Còn phải nói!

- Thông minh hơn anh không?

- Rõ khéo so sánh! Tôi là người chăn cừu nghèo khổ, thất học...

Ikles không nói gì. Anh đã quyết định lập tức quay trở về. Nếu như người Trái đất này, kẻ sống lay lắt trong vô danh và nghèo khổ này, mà cũng có một trí tuệ vĩ đại như vậy thì khả năng của Germain Ruff phải đến thế nào!

Chia tay người chặn cừu, anh quay về tàu và hai phút sau con tàu đã bị bầu trời đêm nuốt chửng.

Trong lúc đó, Germain Ruff tiếng tăm đang uống whisky tại câu lạc bộ sang trọng của mình. Suốt cả ngày hôm đó đầu óc anh ta không hề để ra được một ý tưởng nào vì một lý do đơn giản là anh ta hoàn toàn không có khả năng đó. Một ngày của anh ta bắt đầu từ nhà tắm hơi Thổ Nhĩ Kỳ và hiệu làm tóc. Ăn sáng, sau đó ngồi vào ô tô, tiếp sau đó là tráng miệng và bữa sáng thứ hai tại một nhà hàng danh tiếng. Nửa ngày còn lại cưỡi ngựa, rồi xem kịch, một vở kịch chán ngấy đối với anh ta, và cuối cùng là cuộc gặp mặt vui vẻ, nơi anh ta đưa đẩy những câu chuyện tầm phào cộng với một vài thông tin về tình hình quốc tế mà anh ta đọc được trong một tờ tạp chí nào đó.

Germain Ruff dốt đặc như một cái nút chai. Các kỹ sư, kỹ thuật viên, chuyên gia trong nhiều lĩnh vực khác nhau làm việc thay anh ta và điều hành các nhà máy, bảo đảm để chúng vận hành trôi chảy. Uy tín, tên tuổi, sự nổi tiếng mà anh ta có được hoàn toàn là nhờ vào tiền do ông của anh ta kiếm được bằng những cách không lấy gì làm sạch sẽ cho lắm.

Như vậy, người ngoài hành tinh đã có một hình dung hoàn toàn sai lầm về người Trái đất. Anh ta không biết một chân lý giản đơn: “Tôi là bản thân tôi cộng với hoàn cảnh của tôi”.

Martin Romero là một thiên tài mà những hoàn cảnh ngặt nghèo, tiền định và tàn nhẫn (xuất thân của anh ta) đã biến anh ta thành người chặn cừu và phải sống một cuộc sống giữa bầy cừu. Còn đối với Germain Ruff, cuộc đời của anh ta được định đoạt bởi những hoàn cảnh khác, nhờ đó và chỉ nhờ đó mà anh ta có được danh tiếng và một tài sản khổng lồ.

Trở về căn cứ, Ikles báo cáo: “Trái đất toàn là các sinh vật có khả năng to lớn, vĩ đại đến mức những người chỉ ở mức thiên tài phải đi chặn cừu”.

Phuong Hoài dịch

Đánh máy: HuyTran
Nguồn: HuyTran
VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 27 tháng 10 năm 2006